

La conspiració dels calbs

La cúpula del Ministeri de l'Interior de l'etapa socialista, que seurrà pròximament a la banquetta dels acusats en el judici que tindrà lloc en el Tribunal Suprem pel rapte-fiasco del ciutadà francès Segundo Marey, sembla que tingui la negra. No paren de sortir-li problemes. L'un darrere l'altre. L'últim ha estat el de la dona de l'advocat madrileny José Manuel Díaz Arias –considerat en el cercles policíacs com el “broker d'Interior”– que, dins del procés de divorci amb el seu marit, ha denunciat en el Jutjat de Primera Instància número 22 de Madrid l'evasió de centenars de milions de pessetes a Andorra i l'existència de nombrosos comptes bancaris numerats a nom de diferents societats constituïdes als “paradisos fiscals” de les illes del Carib.

Les inesperades revelacions han fet bona aquella frase popular que diu “si tens secrets, no et casis”, perquè el que ha decidit l'emprenyada dona de Díaz Arias és explicar, amb pèls i senyals, que el matrimoni viatjava un parell de vegades cada mes a Andorra, sols o acompanyats, per portar feixos de 10.000 dòlars clandestinament i que, després, eren ingressats en comptes numerats a la Banca Internacional Mora, filial del BBV. En la demanda judicial s'afirma també que, moltes de les societats constituïdes per l'advocat a les Illes Verges, no eren, en realitat, registrades per la seva activitat professional, sinó que servien de tapadora “d'altres persones o corporacions”. I es revela clarament “els estrets vincles tant d'amistat com professionals” amb José Barrionuevo, José Luis Corcuera, Julián Sancristóbal, Rafael Vera, Juan de Justo i el comissari Pedro García Juarranz, entre molts d'altres. José Manuel Díaz Arias gestionava des del seu despatx les declaracions de la renda de molts funcionaris d'Interior i movia els estalvis de la majoria dels seus ex-alts càrrecs, entre els quals destacava especialment Vera, en una altra època poderós secretari d'Estat d'Interior.

Al poc temps de l'arribada dels socialistes al poder, a l'octubre de 1982, José Manuel Díaz Arias va entrar a formar part del Gabinet d'Afers Legals (curiosament

anomenat de forma interna amb l'acrònim GAL), que depenia directament de Rafael Vera i que s'encarregava *ex profeso* de defensar policies i guàrdies civils processats per excessos o tortures. Però això de viatjar a Euskadi contínuament no li agradava gaire, i en 1983 va deixar el lloc a Jorge Argote i va començar la seva brillant carrera d'assessor fiscal. Remenava molts callers, va obrir despatxos professionals a Barcelona, Califòrnia i Miami, i es va dedicar a crear un complicat entramat de societats instrumentals al servei dels seus

clients, que eren quasi exclusivament policies importants i càrrecs del Ministeri d'Interior. Com a artista en l'art de l'especulació, entre 1988 i 1991, va recomanar a Vera, Juan de Justo i el comissari García Juarranz la compra d'apartaments en l'edifici Four Ambassador de Miami. Va assessorar Enrique Esquivá, el sogre de Vera, que sembla que va actuar com a home de palla, la compra d'una finca rústica de 627 hectàrees a Albacete. I el mateix ex-secretari d'Estat d'Interior, quan va sortir del Ministeri, va anar a treballar al gabinet de Díaz Arias com a especialista a “moure capitals” i per “captar inversions d'Estats Units a Espanya”. Més lligams és quasi impossible.

Les dimensions reals del nou escàndol encara estan per calibrar –recordem però, que també va ser l'ex-dona de Juan Guerra qui, en el seu moment, va destapar tot el pastís dels negocis del germà del vice-president a Sevilla–, però de moment ja ha fet sortir de polleguera l'impassible Rafael Vera, que va perdre els papers completament i va declarar a la ràdio que tot això era fruit d'una trama per “eliminar el sistema de partits polítics i implantar una república”. Una mena de modernitzada “conspiració judeo-maçònica”, vaja.

Quan els periodistes li van demanar les proves de les seves afirmacions, Rafael Vera només va contestar que “se les reservava”. I va afegir hiperlàcnic que “amb el temps tot sortirà. Els anys posaran les coses al seu lloc”. Posats a fer, el qui tallava el bacallà d'Interior també hagués pogut dir allò tan bonic de “d'aquí a quaranta anys tots calbs”. ■

XAVIER VINADER

“Les dimensions reals del nou escàndol encara estan per calibrar, però de moment ja ha fet sortir de polleguera l'impassible Rafael Vera.”